

Единъ Селянинъ носеше едно време дълги дръва на рамошо си, и зарадъ да му направашъ плъхъ да мине, выкаше : вардеше се ! вардеше се ! Но единъ горделивый кашо не щеше да се ошбіе, закачи за дръваша му, и садра дрехаша си. И понеже искаше опъ селянина, да му я заплаши, шегли го на судилището. Судіяша пощо разумъ причинаша, попыша селянина, да ли е шова истина; шой обаче спорисе нѣмъ, и не ошговараше нищо. Тогда се обърна Судіяша кашо оного, койшо беше садралъ дрехаша си, и му рече : Що да споримъ сега съ нѣмаго человѣка, койшо не може да хорашува; какъ ще да е нѣмъ, ошговори оный : когдато сосъ всичкіяшъ си гласъ выкаше на улицаша, вардешесе, вардешесе. Тогда судіяша прія рѣчьша, и му рече : А шы защо се не си вардилъ, когдато си чулъ гласашъ му, за да не садерешъ дрехаша си.

Една жена думаше на своего супруга, койшо много обычеше книгите си, какъ бы много желала да се прешвори на книга, за да е держи всегда въ рлцѣше си. Добрѣ спаша, ошговори онъ : шова бы и азъ желалъ,